

BONA RESPOSTA

Tan enamorat jo estava de la encantadora Ignés, que un día no poguen mes la seva ma demanava; mes sa mare 'm contestava que mes tart... potser... veuria... mes veyent que jo insistia va dir:—No pot ser per ara, qu' es la noya jove encara,— y vintidós anys tenia.

No vaig ser perfidiós, d' allí me 'n vareig anar, però molt temps vareix passar pensant en son rostre hermós:

Ja res me dava repós, sempre vivia ab neguit, malehint de dia y nit á aquella que s' hi oposava, pero al últim m' animava y la vaig donar al olvit.

Més de vuyt anys han passat sens recordar 'm de l' Ignés, y avuy m' he quedat sorprés puig sa mare m' ha visitat:

Al instant m' ha recordat qu' es sa filla encar donzella; que si jo la volia, ella, me la dava per muller, més jo li he dit:—No pot ser perquè ara es masa vella.

JOAN VIA.

Hivern

Qué trist es l' hivern!

Durant aqueste époque 's veuhen les montanyes y moltes voltes los prats coberts am lo blanc mantell de la neu! La terre que avans, sobretot á l' istiu, veyes ufane, are 's veu tot trist, tot sec, tot marcit, no veyentse sortir ni una flor, ni una fulle, res!

Lo mar, que á l' istiu la veyém quiete i enjogassade, convidant mil voltes, á entrari, mar endins am lleugere barquete, ó á escoltar durant les nits de clare llune, llur suau murmull, la sentim avuy bramar airade, am orgull espantós, desfentse am montanyes d' escume llurs airades ones, que van á estrellarse contra 'l granítich rocám.

Fins les tendres aucelletes, que avans cantaven alegres entre 'l brancatje del bosch ve-hi, avuy esclaves del fret, no solsament no piulan, sino que tant sols ni volar poden, cayent moltes voltes mortes de fret.

Dintre les torrentades, aixequés una boire espessa, que arreu arreu, se va escampant, com si volgués amortallar la terre, donantli llur escalf de mort.

L' hivern també m' envie llur alé de mort. També va enviarme llur nevada en mon cor, glasant tot lo planter que hi tenie i corsecant-ho tot, fins la flor del amor, tan gemade que hi ere, morí al rebre l' alé glassat de l' hivern de la vide.

Jardiner de mon cor, fins he perdut l' esperance de que hi tornin brollar, no ja flors, sino solsament ni fulles ni arrels.

Del roserar que hi tenie, ni podantho pot tornar á brollar; l' hivern l' ha ben mort!

JOAN JOFRE AVELLÍ.

San Feliu de Guixols Novembre 1905.

DE MON DIETARI

Antoni Garriga: 'T dedico una intimitat, un full de mon dietari.

...Esclafeixo á riurer de sopta; après rumio quelcóm. Parlo ab coneguts y dich coses qu' estich lluny de pensar; ironicament faig burla de coses qu' altres troban serias y potser jo també; á voltas ab gran reserva revelo sentiments que en mi no nian; y, vinga fingir y fins pasar instans en qu' oclido lo que veritablement sentho.

Y 'ls qu' hem tractan diuhen que soch estrany y 'm trovan mancat de lógica consecuencia, y decláran sentenciosos que mos actes no tenen coordinació.

Jo 'ls escolto no sens pensar que tenen rahó. ¡Y clar qu' en tenen! De mi sols coneixen l' exterior y 'm volen jutjar.

S' han cregut que jo estimava quan el meu cor anyoraba amor, y m' han dit variaple quan m' han vist vagar d' así y d' allá cercant quelcom que no trobave, y com que fingeixo es creuhen lo que 'ls dich puig no sáben que la veritat l' asaboreixo tot sol; ignóran que las selabrors y dolcesas de la vida se tastáse sens dirne rés; no sáben que 'n la solitud me plau ubliagarme de goig ideal, y no póden creurer qu' á voltas el dolor fagi brollar llágrimes de mos ulls qu' esmunyides cara avall me fan estremir cremat per son foch.

Quan arriba la nira la congoixa m' aclapara; no coneix el consol d' un que m' escolti y compregui. Més res hi fá! No trobaré el viarany que somio y que m'afanyaria á recorrer? ¿Hont es l' horritzó ab celatges de goig qu' he entrevist esperansat?...

Sí, algun jorn calcaré en mon dietari planes curules d' amor. Que vingui mon benestar. Vull